

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 9 September 1900

N:r 50

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Robert Tigerstedt* (med 1 porträtt). *Vykort från Sachsiska Schweiz* (med 7 illustrationer). *Norrbottnens nye landshöfding* (med 1 porträtt). *Nordens första blomstercorso* (med 4 illustrationer). *Konungens besök i Kungälf* (med 2 illustrationer). *Den stora eldsvådan i Göteborg* (med 5 illustrationer). *Professor C. A. Lindquist och Veterinärinstitutet i Stockholm* (med 5 illustrationer). *Göteborgs nya stadsbibliotek* (med 3 illustrationer). *Ur van Bibbers lif*. Af Richard Harding Davis. *En historisk fotografi*. *Veckans porträttagalleri* (med 3 porträtt). *Breflåda*.

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

Professor ROBERT TIGERSTEDT.

ROBERT TIGERSTEDT.

Många äro de finnar, som på senaste tiden lämnat Suomi. Bland de få, som vända tillbaka, är professor Tigerstedt den ende, till hvilken det egentligen lagts märke.

Professor Tigerstedt tillhör en gammal finsk militärsläkt. En af hans förfäder var den Gregori Fredrik Tigerstedt, som Runeberg ägnat »Fänrikens hälsning». En kusin till denne hade en son, hvilken som historiker knutit sitt namn vid Finlands häfder. Det var professor Robert Tigerstedts far.

Född i Helsingfors 1853 blef denne vid 16 års ålder student och promoverades efter en tolfårig akademitid 1881 till medicine och kirurgie doktor. Under sin studenttid hade han tagit liflig del i det akademiska lifvet och vid sidan af facket odlat sina allmänna intressen. Under ett par års tid 1879—1881 hade han varit redaktionssekreterare i Finsk Tidskrift, där han både då och tidvis sedan varit en flitig medarbetare. Hans doktorsafhandling »Studien über mechanische Nervenreizung» rendrade honom en docentur vid Helsingfors universitet, som han emellertid samma år lämnade för att tillträda laboratorbefattningen i experimentell fysiologi vid Karolinska institutet i Stockholm, där han 1886 utnämndes till professor.

Det är således på en nära tjugouårig verksamhet i Sverige han kan se tillbaka, då han nu på sina landsmäns endrättiga önskan återvänder till hemlandet. Det är svårt att aklimatiseras, svårare kanske för finnar än de flesta andra, och det innebär ingen förebräelse — snarare motsatsen — att professor Tigerstedt trots alla framgångar icke någonsin kommit att känna sig så hemmastadd hos oss, att han blifvit fri från känslan af närmare samhörighet med sina gamla landsmän. Trots alla

framgångar i sitt nya hemland har han gått och burit på en outplånlig främlingskänsla och längtat tillbaka till sitt ursprungliga hemland. Ej ens den rastlösa verksamhet han utvecklat har kunnat undertrycka densamma. Kort efter sin hitkomst tillbragte han en kortare studietid hos den berömda fysiologen K. Ludwig i Leipzig och tilldelades 1882 af Vetenskapsakademien halva Wallmarkska belöningen. Sedan 1888 har han redigerat »Biologiska föreningens förhandlingar» och sedan 1890 tidskriften »Hygiæa». Samtidigt har han varit flitigt verksam som författare af såväl vetenskapliga som populära arbeten. Han har beskrifvit »blodomloppets fysiologi» och skildrat dess upptäckare, William Harvey, framställt »de fysiologiska principerna för kroppens näring», tecknat »hjärnan såsom organ för tanken», angifvit »grundsatser för utspisning i allmänna anstalter», utgifvit »inledning till hälso-läran», som han sedermera i en serie föreläsningar utvecklat. I nykterhetsfrågan har han gjort tvänne viktiga inlägg genom sina uppsatser »om spritdryckers inverkan på kroppens normala förändringar» samt »om spriten och människan». Hans mest betydande vetenskapliga arbete utgöres väl af hans berömda »Lehrbuch der Physiologie des Menschen». Efter professor Holmgrens död 1877 öfvertog han utgifvandet af »Skandinavisches Archiv für Physiologie».

Det är, som man finner, en ganska arbetsfylld lifsgärning professor Tigerstedt lämnar bakom sig, när han ännu i sin bästa ålder går att fortsätta sitt verk i hemlandet, hvars nationella besvärigheter, som äfven Alexanders-universitetet fått förkänning af, icke afskräckt honom.

VYKORT FRÅN SACHSISKA SCHWEIZ.

Resebref till HVAR 8 DAG.

DRESDEN: Centralteatern.

Det vore orimligt, att en nutidsmänniska skulle göra en lustresa, om än aldrig så kort, utan att glädja sina hemmavarande vänner och bekanta med några »Ansichtskarten» från sin färd. Det är ju både uppmärksamt och intressant och kan hos många uppväcka gamla minnen, som gifva anledning till långt trefligare reseberättelser än dessa i hast nedskrifna rader på ett rastställe under vandringarna. Då världen emellertid är af vykort full, har jag funnit rådligast att på ofvan antydda sätt begränsa min välvilja, för att ej aldeles uttrötta mina ärade läsare. Endast en hälsning från det vackra Dresden, och så begifver jag mig genast in bland skogarna och bergen i det mångbesjunga sachsiska Schweiz.

Äfven om man kommer vildt främmande till Dresden beträder man staden med vördnadsfullt förtroende. Dess rykte har redan gått före och beredt den ett rum i ens hjärta, och man erkänner endast med glad tillfredsställelse, att den öfverträffar alla ens förhoppningar. Drif omkring några dagar på Berlins gator, till dess det brokiga gatuvimlet, gechäftsmakeriet och den ändlösa hetsjakten så småningom bibragt dig den åsikten, att städerna äro samhällslifvets förbannelse — kom så till Dresden, som trots sin storstads-

DRESDEN: Zwinger och Tafelgalleriet.

Felsenthor i Uttewalder Grund.

karaktär har något af naturens egen skönhet, lugn och jämnvikt öfver sig, och du skall medgifva, att städerna dock kunna ha sitt raison d'être, ja, att de äga en kulturell uppgift, som ej anorstädes kan lösas.

Dresden har sedan gammalt namn om sig som konstens herresäte och rokokons hemvist. Hela staden inbjuder också till konstnjutning och konststudier, men sitt högaltare har dock konsten uppfört i den härliga byggnadskvadrant, som benämnes *Zwinger* och *Gemäldegallerie*, och som innehåller åtskilliga af världens yppersta konstverk — *Raphaels sextinska madonna*, för att endast nämna ett.

Som en nyhet för dem, hvilka ej nyligen besökt Dresden, och som ett bevis för att rokokons koketta konstform alltjämt trifves här, meddelas en bild af den nya centralteatern, som först nu frampå hösten öppnar sina portar för allmänheten.

Men vi skola, som sagdt, denna gång ej uppehålla oss vid Dresden, utan vi packa vår turistränsel med det allra nödvändigaste, taga vandringsstafven i hand och begifva oss till den lilla ångare, som skall föra oss ett stycke uppför Elbe, till Wehlen, där vi börja vår fotvandring. Angbåten går lagom långsamt, för att vi skola hinna göra oss en smula förtrogna med det sachsiska skogs- och berglandskapet, som växer upp å ömse sidor af floden i allt djärfvare och mera fantastiska konturer ju längre upp vi komma. Det är för öfrigt en slående kontrast mellan det olympiska lugn, som hvilat öfver de skogklädda höjdernas disomsvepta toppar, och det rörliga lif, som utvecklats här nere i dalen, hvarst det myllrar af idogt arbete, ångbåtar, prämar, timmerflottar och rasslande järnvägståg. Längs de läggrunda stränderna hälsas vi med glittrande vattenkaskader af tallösa skaror badande barn och från vår båt svaras med skratt, rop och sång. »Deutschland, Deutschland über alles» ljuder från en

hel koloni skolbarn, som äro stadda på en ferietuft liksom vi andra. Vid bergens fot, prässadt alldeles ut på flodbädden, ligger Wehlen, en liten stad på 1400 invånare, oskuldsfull och idyllisk, utan tidningar, utan gatulif, utan lysande butiker men välförsedt med gästhus, bierlokaler och »Ansichtskarten». Här är ingången till naturens stora tämpel. Pilgrimmerna trängas ock vid dess port. Klockan nio på aftonen lägo de alla försänkta i en rolig sömn, men då jag vaknade klockan sju följande morgon var redan en stor del ett långt stycke inne i det stora okända. Nå, fort efter!

Genom Wehlener Grund, en af dessa smala dalgångar, utan hvilka väl endast bevingade varelser skulle kunna skryta af ett besök i denna trakt, slipper man in i skogen, som djärt klättrar upp för de branta sandstenshöjderna, biter sig fast och tränger sig fram öfver allt, där berget ej sätter sitt breda bröst emot. Härigenom för mildras också det vilda, hatfulla intryck, som man ibland erfar under en färd t. ex. i Alperna eller i Norge och Norrland, mot hvilkas bistra granitklippa till och med den envisaste dvärgtall står hjälplös. Men hvad som brister i våldsam, obetingelig naturkraft ersättes af en fantastisk, ofta underbar detaljväxling. Portar, grottor, pelarbyggnader och de vidunderligaste jättehufvuden sticka öfverallt upp ur sin skogsomfattning, likt minnesmärken från en för länge sedan glömd sagotid. Den första af dessa egendomligheter möter man redan efter en halftimmes vandring i Uttewalder Grund: *Felsenthor*, klippporten. Ej mindre öfverraskande är den skaparenyck, som benämnes *Bastei*, en samling af öfver 300 meter höga pelarklippor, hvarest från man har en storslagen utsikt öfver omgifningarna. Här, som på så många andra ställen, har människan trädt naturen till hjälp, och resultatet af detta samarbete i *Bastei* har blifvit

Bastei.

»Schwedenlöchern».

en präktig brygga öfver de svindlande djupen.

Från *Bastei* går vägen utför formliga vindeltrappor åter ned i djupet för att så småningom genom *Amselgrund* så småningom höja sig mot ljuset. Det märkligaste på denna väg är väl passagen *Schwedenlöchern* och ett litet vattenfall, som man får se i värsamhet för 10 pfennig. En företagsam person har nämligen funnit det vara en affär, att att i en klippafsats dämna upp den lilla vattenrännil, som söker sig väg utför bergen, för att mot konstant erkänsla låta naturvänner njuta af detta

sköna skådespel! Hittills äro dock anordningarna så primitiva, att man måste dra på ett snöre, innan vattenfallet börjar. Men nästa år har man nog anskaffat en automat, som sköter expeditionen.

Vi ha arbetat oss upp på Hocksteins högsta topp och låta blicken sväfva öfver de väldiga djupen till det motsatta Hohnstein, hvilket med sin gamla fästning och sina hopgyttrade små hus ligger som ett örnäste bland klipporna. Men nu skola vi ned i dalen, som ligger lodrätt under oss. Hur skall det gå till? Jo, helt nära det yttersta klipputsprånget öppnar sig ett svalg, som leder direkt in i bergets inandöme, *Wolfsschlucht*, och den vägen skola vi passera. Det är nära på det samma som att lefvande uppslukas, men det kan ej hjälpas. Det finns ingenting att välja på för den som ej vill vända om. Några damer protesterade men gå likväl, andra finna det »schrecklich reizend» och stiga angenämt rysande ned i det mörka svalget, som efter en stund utsläpper sina offer i den vackra *Polenzthal*. Efter en halftimmes behaglig vandring genom denna dalsänkning *Polenzthal*, som prydes af den härligaste grönska och svalkas af en gladlynt sorlande bäck, vika vi af vid värdshuset, som vi se här, och börja åter klättra uppför, uppför ända till Brands höga klippor vid Elbe. Men den utsikt, som här bjüdes är väl värd ansträngningen. Utför »bara 842 trappsteg», som det står på vägvisaren, närma vi oss så sakteliga den lilla staden Schandau, där vi hämta oss efter dagens mödor. För intresserade kan jag omtala att Schandau har en af världens största Kneippkuranstalter att skryta med.

(Forts.)

Wolfsschlucht.

Polenzthal.

NORRBOTTENS NYE LANDSHÖFDING.

Sällan har en utnämning hälsats med mera enigt bifall från alla läger än häradshöfdingen i Västmanlands västra domsaga *Karl Johan Bergströms* intagande af landshöfdingestolen i Norrbottens län efter statsrådet Husberg. Alla synas ense, att regeringen med sitt val träffat en man, hvars personliga duglighet är en borgen för att detta »framtidslän» fått en höfding som vaket och energiskt skall främja dess utvecklingsintressen.

Landshöfding Bergström är son till den bekante civilministern och landshöfdingen i Öre-

Landshöfding K. J. Bergström.

bro P. A. Bergström — han har sålunda »godt att brås på». Född 1858 blef Karl Bergström 1876 student i Upsala, juris kandidat 1885, året därpå vice häradshöfding, adjungerades 1890 som ledamot af Svea hofrätt och blef 1895 häradshöfding i Västmanlands västra domsaga.

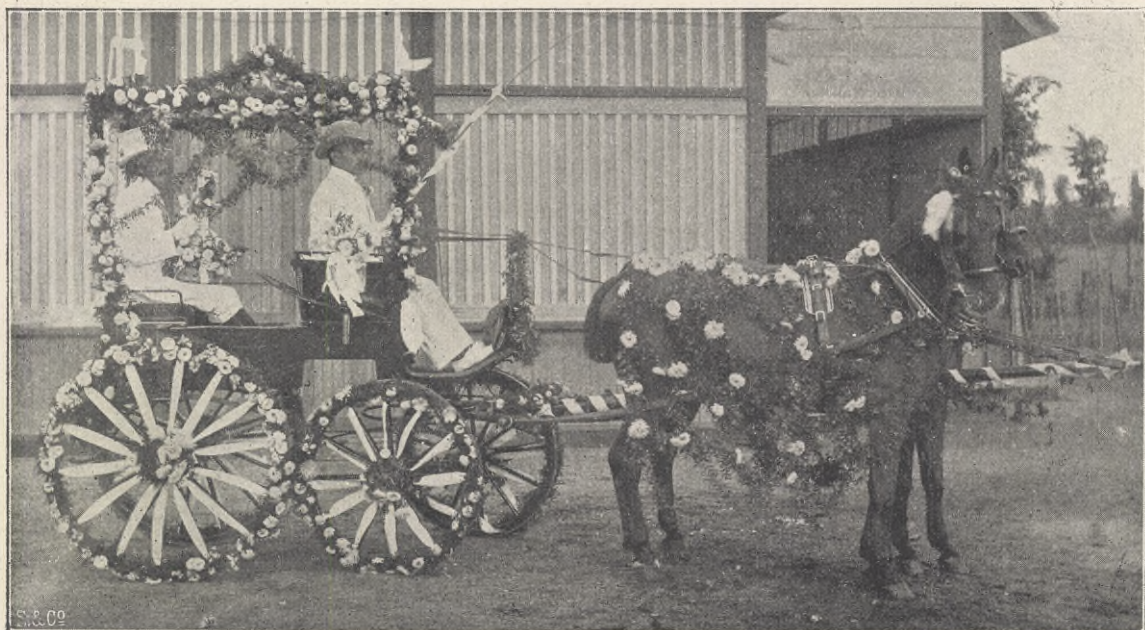
Detta är en snabb karriär, under hvilken den jämförelsevis unge landshöfdingen emellertid gifvit som en mindre vanlig kapacitet som ämbetsman samt genom personliga egenskaper förvärfvat varma sympatier.

NORDENS FÖRSTA BLOMSTERCORSO.

Efter fotografier för HVAR 8 DAG af hoffotografen Roikjer, Malmö.

Corso! Det ordet för tanken på den glada karnevalstiden under söderns leende himmel. Särskildt praktfull är anblicken af en corso torsdagen före fastan och på *mardi gras*, fettisdagen. Äfven den väg karnevalstågen taga har fått namnet »Corso». Corson i Rom sträcker sig sålunda från Porta del Popolo nästan intill foten af Capitolium — en längd i rät linie af 2,450 meter.

Den första blomstercorson i Sverige — för att ej säga i Norden — hade den 26 augusti anordnats å Malmö idrottsplats och med densamma hade man kombinerat en »bicykelcorso». Tillställningen blef en stor succès. Blomstercorson föredde en högst praktfull och färgrik tafla, hvarur vi återgifva tvenne illustrationer. De många deltagarne i cykeltåget gäfvö detsamma ett mång-

BLOMSTERCORSON I MALMÖ: Förste pristagaren.

CORSON I MALMÖ: Deltagare i cykelcorson.

skiftande och fästligt utseende — man såg en hel mängd af blommor och guirlander prydda cyklar ridna af damer, herrar och barn i fästlig utstyrsel.

Den första blomstercorson i Norden kommer säkerligen att ge upphof till liknande tillställningar å andra platser.

En hel del pris utdelades. Prisutdelningen

CORSON I MALMÖ: Skördevagn.

Den till flere tusental uppgående människo-massan hälsade det vackra skådespelet med ihållande jubel. Här utvecklades ock så mycken skönhet och fägring, samt så dyrbara och stilfulla arrangement, att ögat ej kunde se sig mätt.

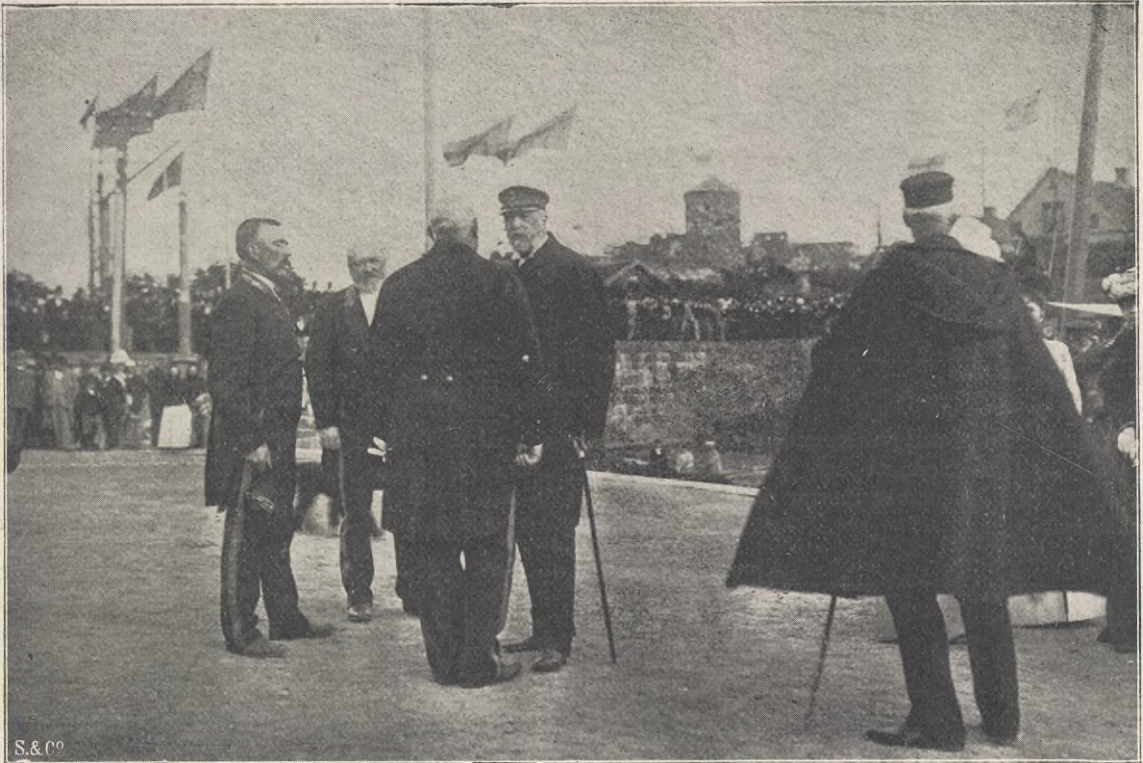
förrättades, under stor tillströmning af publiken och smattrande fanfarer, af fru Maria af Malmborg för pristagarne i vagnscorson och för de i cykelcorson af friherrinnan Ellen Cederström.

CORSON I MALMÖ: Deltagare i cykelcorson.

KONUNGENS BESÖK I KUNGELF.

Illustrationer efter fotografier för HVAR 8 DAG af Olga Rinman, Gbg.

4 3 2 1

Det idylliska lilla Kungelf fick den siste Augusti äran at ett kungligt besök. På återvägen från Marstrand gjorde h. m:t en afstickare till det minnesrika »Konungahälla», för att bese dels den gamla, nu restaurerade Bohus fästning, dels den pågående landbruksutställningen.

ÖFRE BILDEN: 1. *H. M. Konungen.*
2. Landbruksingeniör Steinmetz.
3. Borgmästaren Pettersson.
4. Riksdagsmannen, häradsh. Bäärnhelm.

NEDRE BILDEN: 1. *H. M. Konungen.*
2. Kapten Grill.
3. Landshöfdingen, friherre Lagerbring.
4. Riksmarskalken, friherre von Essen.

4 2 1

DEN STORA ELDSVÅDAN I GÖTEBORG.

S. & C. G.

Foto: Olga Rinman, Gbg.

DEN STORA ELDSVÅDAN I GÖTEBORG: Brandens början i kemikalieupplagen.

S. & C. G.

Amatörfoto. af hr H. J. Bratt, Gbg.

DEN STORA ELDSVÅDAN I GÖTEBORG: Första kvarteret ödelagd. Hörnhuset räddades till dels af det midt emot liggande isupplaget. Man ser lågor slå upp bakom det hotade kvarteret.

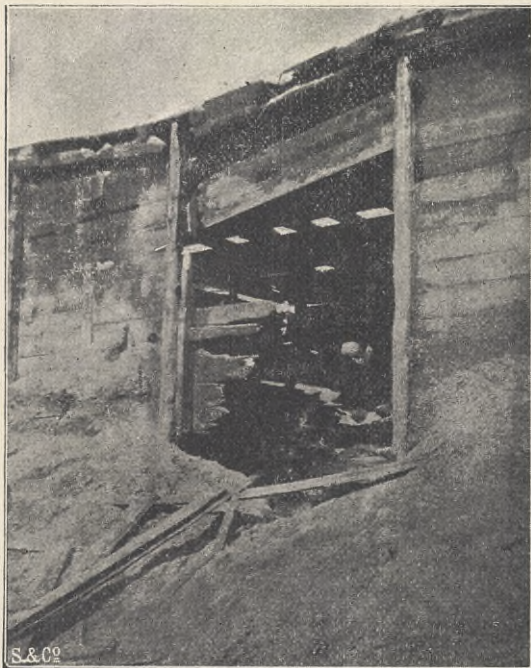
DEN STORA ELDSVÅDAN I GÖTEBORG.

Amatörfotografier för HVAR 8 DAG af fröken G. Wigert, Gbg.

Den 28 augusti utbröt vid 3-tiden på e. m. i Göteborg en brand, hvilken fick en sådan utsträckning att staden ej på närmare femti år sett dess like. Den härjade ett par kvarter i stadsdelen »Hultmans holme», belägen emellan Göta elf och det stationsområde som innehafves af Vestkustbanan, Göteborg—Borås järnväg och Bergslagens järnväg. Emellan detta område och platsen för eldsvådan sträcker Västergötland—Göteborgs järnväg sina smala spår.

Midt i middagstimman kom brandkåren farande, rasslande och tutande, genom gatorna, och till brandstället strömmade en ofantlig människomassa, springande, gående, åkande i vagn och på cykel. Våldiga rökmoln stego mot himlen och sänkte sig ned öfver närliggande stadsdelar — tjock, kväfvande rök, som tydde på att elden ej var att leka med.

Elden hade brutit ut i det Gullbergiska kemikalieupplaget i nämnda stadsdel och flög därifrån till närliggande kol- och brädgårdar. Strax invid ligger en rad af trevånings arbetarebostäder: s. k. landshöfdingehus, en våning tegel och resten trä. Dessa räddades, men först sedan de stackars hyresgästerna utrymt sina lägenheter och prisgifvit sin lösegendom åt en hänsynslös »bergning», i hvilken en

Isupplaget, som skyddade kvarteret midt emot. Isstyckena ligga hela och klara, täckta af den våta sågspånen.

Tunnfabriken. Man ser axelledningen hänga från väggen, krökt som en ståltråd.

massa lösa element spelade en sorglig hufvudroll. Man tänke sig dessa stackars mödrars och barns situation! Uppskrämda af släckningslarmet och de tillrusande människomassornas varningsrop, utan bistånd af familjefäderna — de voro ute i staden på sitt arbete — blefvo de offer för en besinningslös förskräckelse. Till all lycka var det ljusan dag, annars hade tvifvelsutän

till förlusten af bohaget sällat sig skada till lif och lem.

Följderna af denna brand, hvilken rör sig omkring en half million kr., drabba mest en del handelsfirmor, hvilka dock äro skyddade genom försäkring.

Ett flertal mindre bemedlade familjer fick sin oförsäkrade egendom förstörd. Till deras hjälp har den allmänna välgörenheten skyndat att utsträcka sin hand.

I fonden det brunna stenhuset, vid sidan af de räddade trähusen (s. k. landshöfdingehus).

PROFESSOR C. A. LINDQUIST OCH VETERINÄRINSTITUTET I STOCKHOLM.

Illustrationerna efter fotografier af HVAR S DAG'S fotograf.

Professor C. A. Lindquist.

dugårdslandet. Namnet behöll den ända till 1867 och lokalen, som aldrig blef annat än proviso-
riskt ordnad, ytterligare i tretton år.

Det är nu öfver 80 år, sedan den gamla »Veterinärinrättningen» grundlades ute på La-

Dess uppgift har varit att utbilda skickliga veterinärer och hofslagare, och denna uppgift har det sökt fylla — och för öfrigt inte bara sökt — med hjälp af en lärarekår

VETERINÄRINSTITUTET.

VETERINÄRINSTITUTET: Hundkliniken.

på nio man, af hvilka fem haft professors titel och värdighet. Lärjungarna ha utgjorts af abiturienter från de högre allmänna läroverken, och lärokursen har vexlat mellan fyra och sex år.

På institutets kliniker — från hvilka vi här meddela några fotografier — mottagas sjuka husdjur till behandling, på samma gång de naturligtvis få tjäna som undervisningsmateriel.

Bland lärarne vid veterinärinstitutet har professor C. A. Lindquist genom den insats han gjort i undervisningen både som lärare och föreståndare intagit en särställning, som knutit hans namn framför andras vid institutet. Redan 1868 kom han dit som adjunkt — dessförinnan hade han varit veterinär vid Löfsta-verken, läsveterinär i Jönköpings län och lärare vid Ultuna landbruksinstitut — och blef 1877 professor.

1895 tog han afsked både från professuren och föreståndarebefattningen, men invaldes följande år i veterinärinstitutets direktion. För att belysa det anseende han åtnjutit förtjänar erinras om att han varit ledamot af 1874 års veterinärkomité, ordförande i veterinärläkareföreningen, medlem af Landtbruksakademien, ombud vid flera internationella veterinärkongresser,

t. f. ledamot af landtbruksakademien m. m.

Numera njuter han sitt otium med den rätt därtill, som ett verksamt lif ger, och när

han häromdagen fyllde sitt 70-de år, var det många, som hade personliga skäl att minnas hans lifsgärning.

VETERINÄRINSTITUTET: Hästkliniens amputationssal.

VETERINÄRINSTITUTET: Hästkliniken.

GÖTEBORGS NYA STADSBIBLIOTEK.

Fotografierna för HVAR 8 DAG af Olga Rinman, Gbg.

Bibliotekarien dr Wählin i sitt arbetsrum.

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK: Lilla läsesalen.

För någon tid sedan återgäfvos vi interiören af Göteborgs nya stadsbibliotek, en monumental granitbyggnad, lika stilfull som solid. I dagarne står biblioteket fullt färdigt och har öppnats för allmänheten, som skyndat att taga dess inre i närmare betraktande.

Genom en ståtlig portal kommer man uppför den bekväma trappuppgången in i vestibulen, där vaktmästaren mot en polett tager våra ytterplagg, till förekommande af ej förnöjande ombyte.

I undra våningen komma vi först in i den stora, höga luftiga läsesalen, som är fylld af ett femtiotal bord med bekväm ekstol, skrifdon och elektrisk lampa. Kring väggarne äro hyllor med uppslagsböcker och tidskrifter. Frescomålningar komma att pryda de tomma fälten å väggarne.

Från stora läsesalen kommer man till amanuensernas rum och innanför detta är bibliotekariens rum. Åt söder ligger den smakfullt inredda »Lilla läsesalen». Här skola Göteborgs k. vetenskaps- och vitterhetssamhälle och Läkaresällskapet ha sina sammanträden.

Bokvåningarne äro till antalet tre, försedda med 6- å 7,000 hyllor. Antalet band som biblioteket äger torde f. n. snarare öfver- än understiga 80,000, oafsedt dupletter — i sanning en värdefull samling, som ej en dag för tidigt här blifvit bragt i säkerhet. Tidningsårgångarne förvaras i källarhvalfven. Allt är för öfrigt högst praktiskt ordnad. Boktransporten mellan de olika våningarne sker med hiss och dessa stå i förbindelse med bottenvåningen medels elektriska ringledning, talrör och telefoner.

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK: Stora läsesalen.

UR VAN BIBBERS LIF.

Af RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

Miss Arnetts hund.

Unge van Bibber hade en tid vistats hos bekanta i Southampton på Long Island och äfven varit inbjuden till herrskapet Arnett. Miss Arnett, hvilken mor såg en del gäster hos sig, var en tilldragande ung dam, med en beundrande svit af unge män, hvilka visade uppmärksamhet men inga afsikter och af hvilka miss Arnett ej syntes gifva någon särskild företrädet. Hela hennes intresse var i själfva verket koncentreradt på en hund, en skotsk »Collie» som löd namnet Duncan. Hon tillät denna hund alla möjliga friheter och gjorde den till en plåga för alla i hennes omgivning. Han följde henne alltid, när hon gick, eller sprang bredvid hästen när hon var ute på ridt. Han sträckte ut sig framför brasan i matsalen och kom folk att hoppa till vid bordet, när de kände hans kalla nos på handen eller tassarne på sin klädning. Han ansågs allmänt för ett ytterst obehagligt bihang till familjen, men ingen vågade göra minsta antydning därom till miss Arnett, eftersom hon endast höll af dem som tyckte om hunden eller låtsade göra det.

Morgonen efter sedan van Bibber anländt försvann hunden och kunde icke anträffas. Van Bibber fann hela huset i största uppståndelse af denna orsak, och den välkomsthälsning han fick blef helt kort. En ankommen gäst kunde icke tagas hänsyn till, när det var fråga om en bortkommen hund. De andra herrarne talade om för van Bibber i förtroende, att den allmänna lättmuden bland gästerna i följd af hundens förvinnande närmade sig exstas, men denna försvagades snart betydligt af miss Arnetts dystra uppsyn och hennes oförmåga att kunna tänka på något annat än att återfinna hunden. Stämningen blef så tryckt och nervspännande, att gästerna för lugnets och husfridens skull beslöto att samla ihop ett belopp för den som lyckades hitta hunden — trots allt var den ju icke så obehaglig som det skulle vara, ifall deras besök förstördes af miss Arnetts nedslagna lynne.

»Jag tycker», sade den unga damen efter lunchen, »att några af er, mina herrar, kunde vara nog artiga att erbjuda er att söka efter honom. Jag är säker på, att han icke kan ha gått långt eller, om han blifvit stulen, att de inte häller hunnit så långt bort. Hvilka af er vilja anmäla sig? Jag är säker på att ni gör det för min skull. Ni, mr van Bibber, som är så duktig! Vi höra alltid talas om era bedrifter. Hvarför visar ni er inte som en situationens man?»

Den hänfulla ton, i hvilken dessa ord yttrades, stack van Bibber.

»Jag har aldrig ställt upp mig som särskildt duktig», sade han, »och att söka efter en bortsprungen hund öfver hela Long Island är inte någon synnerligen lätt sak att göra med framgång, skulle jag tro.»

»Jag trodde inte, att ni ej skulle taga emot en sådan utmaning», sade en af herrarne, »det är just ett företag i er stil.»

»Ja», sade en annan, »jag skall garantera pangarne för vadet, om ni försöker hitta den.»

»Tack!» sade van Bibber kort. »De unga männen tyckas vara hågade att utnämna mig till

hundfångare, men jag tviflar på, huruvida detta är helt och hållet af oegennyttiga. Jag vill inte säga att de hällre skulle stanna inomhus och lära de unga damerna att spela biljard, men jag uppskattar till fullo deras skäl hvarför de inte vilja pulsa kring i snön och hvissla efter en hund. I hvarje fall skall jag, för att göra den förtviflade ägarinnan till denna värdefulla medlem af familjen mig förbunden, riskera lunginflammation — och på samma gång vill jag göra saken intressant för alla här genom att själf slå vad om, att jag skall ha skaffat hem hunden till klockan åtta i kväll. Om någon af er, oegennyttiga ungdomar, nu har något sportsmannablod i er, så bara säg summan!»

Man nämnde hundra dollars och det gjordes upp, att van Bibber skulle vara tillbaka med hunden till klockan åtta eller just strax före middagen, ty van Bibber sade, att han inte ville gå miste om sin middag för alla hundar på de två halfkloten, såvida inte hundarne händelsevis vore hans.

Van Bibber tog på sig sin stora vinterrock och sade till att spanna för vagnen. Därpå fyllde han sina fickor med cigarrer och stoppade en flaska konjak under sätet, hvarpå han svepte filtarne om benen.

»Jag känner mig just som på en undsättnings-expedition till nordpolen. Jag tycker jag borde ha några följeslagare», sade han.

»Topp», utbrast en af herrarne, »antag att vi göra en »pott» och bidraga med femti dollars hvar och den som kommer hem med hunden i tid får alltihop?»

»Men mitt vad står väl fast?» frågade van Bibber.

Ja, det gjorde det. De fyra herrarne skyndade att taga på sig riddräkt, hästarne sadlades och leddes fram. Hvar och en af de fyra upptäcktsresandena fick ett långt rep att binda vid »Duncans» halsband och leda honom hem med, om de hittade honom. Damerna, som de tvungits att öfvergifva, höjde ett ironiskt hurra och miss Arnett sände dem ett allvarsamt leende.

Därpå skildes de åt och togo olika vägar. Det snöade stilla och var mycket kallt. Van Bibber körde på utan mål, såg sig om till höger och vänster och undersökte hvarenda bakgård och gränd. Då och då ropade han an någon farmarevagn och frågade den åkande om man sett till någon vilsegången »collie», men svaret blef alltjämt nekande. Snart hade han den lilla staden bakom sig och begaf sig uppåt höjderna. Vinden var bitande kall och drog från hafvet med en kyla som trängde genom kläderna.

»Åh, detta är storartadt», sade van Bibber till den tåliga hästen framför sig. »Detta är sport, det är det. Nästa gång jag kommer till denna del af världen, skall man då släpa mig hit med ett rep. Trefligt gästvänligt folk, de der Arnetts, hva? Bjuda en att känna sig som hemma och jag hundar på en isfjord. Vet minsann inte, när jag någonsin haft så angenämt.»

Då och då reste han sig upp och blickade forskande rundt öfver höjder och dalar för att se om han inte kunde upptäcka något mörkt föremål som sprang öfver den hvita snön, men han såg ingenting som liknade en hund eller ens spår af någon.

Två gånger träffade han på de andra, som skallrade tänder af köld och svuro i sadeln.

»Nå», sade en af dem huttrande, »ni har inte hittat hunden, ser jag.»

»Nej», svarade van Bibber. »Åh, nej. Jag har gifvit upp försöket. Jag kör bara omkring för mitt nöjes skull. Luften är så uppfriskande och det känns så skönt när det snöar ner mellan kragen och halsen.»

Klockan fyra var van Bibber så genomfrusen en karl kan bli, sedan han sväljt en half butelj konjak. Det var så kallt, att cigarrspetsen frös till is, när han tog den ur munnen, och hans fötter tycktes ha fastnat vid vagnsgolfvet.

»Jag tror, jag uppger saken», sade han till slut och vände hästens huvud hemåt mot Southampton. »Jag tycker lika litet som någon annan om att förlora trehundra femti dollars, men jag älskar mitt unga lif och jag har ingen lust att låta förvandra mig till en isstaty för en hunds skull.»

Han körde hem till stallet och selade själf af hästen, ty alla pojkarne voro ute och genomspände bygden, och därpå gick han utan att möta någon upp på sitt rum och stängde in sig. Han var inte angelägen om, att de andra skulle få veta att han tröttnat på jagten så tidigt. Det var en stor öppen brasa i hans rum, han tog på sig varma kläder, sträckte ut sig framför elden i den stora länstolen och rökte och läppjade på konjakken, i det han log af belåtenhet vid tanken på de fyra andra som foro omkring i snön.

»De måste ha bättre nerver än jag», sade han för sig själf, »och de kunna taga åt sig så mycken ära och belöning de vilja, för jag är nöjd att vara där jag är.»

Klockan sju såg han de fyra ryttarne komma utmattade tillbaka — utan hunden. När de gingo förbi hans rum, hörde han en af dem fråga om van Bibber kommit tillbaka och en annan svara att han hade det, eftersom vagnen var insatt, men att en af betjäningen sagt att han begifvit sig ut igen till fots.

»Har han? Verkligen?» sade rösten. »Nå, ja, han har sportblod i sig och han kommer att behöfva hålla det vid febertemperatur, om han väntar att få öfverleva det. Jag är så genomfrusen, att jag inte kan böja på fingrarne.»

Van Bibber log och lade sig ännu bekvämare i länstolen. Han hade slumrat ett par minuter och kände sig mycket väl till pass. Klockan half åtta började han kläda sig till middagen, och när klockan fattades fem minuter stod han färdig vid fönstret och blickade ut öfver den hvita planen som låg därute i månskenet. Snön hade slutat falla och allt låg stilla som hugget i marmor. Då kommer där plötsligt öfver planen ett mörkt föremål på fyra ben, ömkligt haltande och släpande sig fram, som om fötterna varit af bly.

»Kors!» utropade van Bibber. »Där är ju hunden!» Inom ett ögonblick var han ute och nere i hallen. Han hörde mumlet af röster i salongen och hur damerna medlidsamt beklagade de genomfrusna männen. Van Bibber tog på sig sina stora galoscher och en ulster, som räckte från öronen ned till tårna, och skyndade ut i snön. Hunden hade nog kraft och intelligens kvar att försöka springa undan för honom och med ett hopp åt sidan begaf han sig åt andra hållet. Van Bibber visste att klockan bara fattades tre minuter i åtta, och hunden måste han ha. Den hoppade först åt ena sidan och sedan åt den andra samt högg åt honom, men van Bibber var nu uppiggad och rusade blindt på hunden. Han fick ett tag rundt om kroppen på djuret och de rullade båda öfver

ända. Van Bibber upp på benen i en blink, upp för trappan och in i matsalen, just som de stodo uppställda till middagsbordet och minutvisaren pekade på en minut före åtta.

»Hvad sägs om det?» utropade van Bibber med ena handen i luften och hållande hunden under sin andra arm.

Miss Arnett flög på hunden och omfamnade den, våt som den var, så att hon förstörde sin klädning, och alla herrarne tittade instinktmässigt på klockan och sade:

»Ni har vunnit, Van!»

»Men ni måste vara ihjälfrusen», sade miss Arnett med ögonen lysande af tacksamhet.

»Ja, ja», sade van Bibber och började darra af köld. »Jag har haft förfärligt långt att gå och jag måtte bära honom hela vägen. Om ni ursäktar går jag och byter om.»

Han kom igen på en misstänkt kort tid och man beundrade hans uthållighet och betalade vadet.

»Hvar hittade ni honom?» frågade en.

»Ja», ropade alla i korus, »hvar fanns han?»

»Det är någonting som endast två varelser veta», sade mr van Bibber, »Duncan och jag. Duncan kan inte tala om det och jag vill det inte. Om jag gjorde det, skulle ni säga att jag försökte spela duktig och jag skryter aldrig af hvad jag gör.»

EN HISTORISK FOTOGRAFI.

Moltke och grefve Walderssee.

När Moltke skulle högtidligen föräras Fältmarskalkstafven togs en del fotografier af denna scen, att tjäna som hjälp för den tafla häröfver som målaren Prof. Werner fått i uppdrag utföra. — Prof. Schirm i Breslau tog äfven, på Walderssee's begäran, ofvanstående grupp, som emellertid på kejsarens befallning, i likhet med de öfriga fotografierna, icke fick offentliggöras af hänsyn till taflans mästare.

Moltke, som utan att ana något blifvit lockad in i ett mörkt rum, blef så öfverraskad af blitljuset vid fotograferingen att han för första — och väl för sista — gången lär blifvit »skrämd».

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

Professor O. E. Lundholm.

Professor Oscar Eugen Lundholm har efter 17 års verksamhet som lektor vid Tekniska skolan i Malmö i dagarne tillträtt sin nya läraresyssla som professor i maskinlära vid Tekniska högskolan i Stockholm.

Professor L. är född i Stockholm den 4 april 1852, genomgick

Teknologiska institutet, var elev vid Motala verkstad 1871—75, därefter 1875—82 anställd vid Gäfle mek. verkstad som maskinuppsättare, verkställare och konstruktör och utnämndes till lektor vid Tekn. skolan i Malmö 1883.

Huru fruktbar hans verksamhet här varit, påpekades särskildt i det tal, som af ingenjör R. F. Berg hölls vid Ingenjörsklubbens i Malmö afskedsfäst den 23 aug. för professor L., hvilken inlagt så stora förtjänster om den sydsvenska industrien.

Särskildt inom Skånska Ingenjörklubben har L. tagit en verksam andel såsom skattmästare och styrelseledamot. Därjämte har han såsom den flitigaste föredragshållaren utöfvat en i hög grad väckande verksamhet. Redan 1889 talade han för den direkta samfärdseln med Tyskland och år 1894 tog han initiativ till Ångpanneföreningarne till skydd för arbetarne, trefnad och båtnad för ägarne, fördel för industrien och landet. Tanken härpå var visserligen mellansvensk, men antog här sin rätta gestalt och man fick redan året efter till

stånd Södra Sveriges Ångpanneförening, oaktadt inga lagar tvingade därtill, medan däremot Danmark med sin lagstiftning icke kunde åstadkomma något dylikt och Tyskland endast något underlägset.

A. Th. Schram. †

Den 9 aug. afled i Stockholm f. d. provinsialläkaren i Helsingborgs distrikt med. lic. Alfred Theodor Schram i en ålder af 65 år.

Provinsialläkaren Schram var född i Upsala den 21 febr. 1835

samt son af sysslomannen vid domkyrkan därstädes Johan Gustaf Schram (tillhörande en från provinsen Sachsen i Preussen efter sjuåriga krigets slut under konung Adolf Fredriks regering till Sverige öfverflyttad släkt) och dennes maka Maria Sofia Sundberg. Under 1857 års koleraepidemi tjänstgjorde S. på hösten inom Upsala län såsom extra läkare och var 1858—59 amanuens vid akademiska sjukhuset i Upsala. Efter att åren 1861—64 ha varit stipendiär i flottan samt tjänstgjort såsom oppbördsläkare 1862—63 å korvetten »Najaden» under expeditionen till Medelhafvet, ingick S. på den civila läkarebanan och utnämndes till provinsialläkare 1864 i Söderåkra distrikt, 1877 i Örebro distrikt och 1887 i Helsingborgs distrikt. Från provinsialläkaretjänsten tog han 1895 afsked med pension, hvar-

efter han bosatte sig i hufvudstaden.

I besittning af goda medicinska kunskaper var dr. Schram i sin krafts dagar en af våra mera kända och ansedda provinsialläkare.

Syskonens sorg delas ock af en tillgifven vänkrets.

J. D. Smitt. †

Lektorn vid högre allmänna läroverket i Vestervik Johan Daniel Smitt afled den 17 aug. å Oscar Fredriksborg, där han för tillfället vistades hos sin son.

Lektor Smitt var född 1835. Han blef student i Lund 1851 och fil. doktor 1859. Åren 1860—61 var han t. f. professor därstädes och utnämndes 1862 till lektor i Vestervik. Här grundade han ock Vesterviks flickskola, vid hvilken han sedan 1876 var studierektor.

Lektor Smitt var en lika skicklig som af sina discipliner aktad och varmt älskad lärare. »Han var en af våra utmärktaste lärare i matematik», hafva dödsrunorna om honom målt, och lärjungarne hyste äfven en rent afgudande beundran för hans förmåga. Han förstod att hos sina gossar ingjuta ett aldeles ovanligt intresse för detta gemenligen såsom svårt och »torrt» betraktade ämne, och hans älskvärda, vördnadsvärda person-

lighet gjorde honom varmt afhållen. Mycket godt verkade han för visso bland den uppväxande ungdomen, och i sin graf följes han af de tacksamma känslor. Sent skall hans minne förgätas hos hans många lärjungar.

BREFLÅDA.

Abonnent. Den berörda uppsakande händelsen vilja vi icke på något sätt återkalla i minnet. Vi undvika för resten att illustrera dylika hemska tilldragelser.

Bokålskare. Vår tidning har goda skäl ej vilja hörsamma Eder framställning.